

ger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, jf. § 10 o, stk. 1, nr. 2, dog meddeles, selv om udlevering for den pågældende handling ikke kunne have fundet sted.«

10. § 20, stk. 4, affattes således:

»Stk. 4. Anmodning om tilladelse efter stk. 1 fra en stat uden for Den Europæiske Union og Norden skal indeholde de oplysninger, der omtales i § 11, stk. 1, samt oplysning om, hvorvidt den pågældende forlanger lovligheden af en eventuel tilladelse prøvet ved domstolene. Anmodning om tilladelse efter stk. 1 fra en medlemsstat i Den Europæiske Union, bortset fra Finland og Sverige, skal indeholde de oplysninger, der omtales i § 18 a, stk. 1-3, og oplysning om, hvorvidt den pågældende forlanger lovligheden af en eventuel tilladelse prøvet ved domstolene. Anmodning om tilladelse efter stk. 1 fra et nordisk land skal indeholde de oplysninger, der omtales i § 18 g, stk. 1-3, samt oplysning om, hvorvidt den pågældende forlanger lovligheden af en eventuel tilladelse prøvet ved domstolene.«

11. § 21, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Sker udleveringen til en anden medlemsstat i Den Europæiske Union eller et andet nordisk land, kan tilladelse dog meddeles, såfremt der er modtaget oplysning om den eftersøgte identitet og nationalitet, tid og sted for den stråfbare handling, dennes beskaffenhed og de anvendelige straffebestemmelser samt oplysning om, hvorvidt der er udstedt en europæisk arrestordre eller en arrestordre i henhold til aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union og Island og Norge. Hvis udleveringen til en anden medlemsstat eller et andet nordisk land sker fra en stat uden for den Europæiske Union og Norden, skal der ud over de i 1. pkt. nævnte oplysninger endvidere gives oplysning om, hvorvidt der foreligger en anmodning om udlevering.«

12. § 21, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Sker udleveringen fra et nordisk land til et andet nordisk land, kan den pågældende føres gennem riget uden tilladelse.«

13. Efter § 21 a indsættes:

»§ 21 b. Ved udlevering til lande, som har indgået en associeringsaftale om gennemførelse, anvendelse og udvikling af Schengenreglerne

med Den Europæiske Union og Det Europæiske Fællesskab, gælder reglerne i konvention af 10. marts 1995 udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union, jf. bilag 1 til denne lov, og artikel 1, 2, 6, 8, 9 og 13 i konvention af 27. september 1996 udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union om udlevering mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, jf. bilag 2 til denne lov, medmindre andre regler om udlevering mellem Danmark og det pågældende land er mere vidtgående end reglerne i disse konventioner.«

14. Som *bilag 1* til loven indsættes:

»Bilag 1

Konvention af 10. marts 1995 om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union

Konvention, udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union,

om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER i denne konvention, Den Europæiske Unions medlemsstater,

SOM HENVISER TIL Rådets retsakt af 10. marts 1995,

SOM ØNSKER at forbedre det strafferetlige samarbejde mellem medlemsstaterne, hvad angår både retsforfølgning og fuldbyrdelse af domme,

SOM ERKENDER, at udlevering spiller en vigtig rolle inden for det retlige samarbejde i bestræbelserne på at nå disse mål,

SOM ER OVERBEVIST om nødvendigheden af at forenkle udleveringsprocedurerne, i den udstrækning dette kan forenes med deres grundlæggende retsprincipper, herunder principperne i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder,

SOM KONSTATERER, at den person, der begæres udleveret, i en lang række udleveringssager ikke modsætter sig udleveringen,